

LÁSZLÓFFY CSABA

Szabadság-káprázat

*Mikor a természet már közönyös.
Sietnél még mohón a maradék
szépség után, amit kimért az ég
számokra (a veszély túl ismerős;
seprőbe mállik, mint rohad gyümölcs
lehubolt ifjúságod – volt elég
hajsza, és mégis más nyert: a „derék”,
kit nem tiport terror meg epegörcs),
ha összeomlik bálványként a test
és virtuskodni többé nincs miért,
elolvastál már mindent, soha rest
nem lesz agyad s a véred sem kimért.
Szomjan várod az utolsó gerezd
levét – míg lépted örök dombra ért.*

*

*Magas? Irgalmatlanul meredek?
Csonkasággal érvelni nem lehet.
Világgal szembesíteni logikát?
hosszal mérni évezredet? Ki lát
belénk, midőn a kényszer mélye int
s élődik törnek: falánk génjeink
ránk (ösztönös kéj, hormonhíg harag);
végérvényesből megbukik az agy,
az örület csak incidens, ürügy,
ragyás gyümölcsben holt mosoly a rügy.
Gátlásos, gyáva volt? – ki mondja meg,
az, kit hőssé hevít a gyűlölet,
vagy árulóvá tesz a szerelem. –
Nagyanya-ránc közt hunyorog szemem,
s ha csügged a szív, mint a lomha gép,
örmény szívósság mondja: nem elég!*

Valódián kellene, vagy sehogy
mindent – azt is, mikor magába rogy
a képzelet, s csak emlékekben él,
amiről a művészet nem beszél.

Mint havat olvasztó fény, rendhagyó
szabadság-káprázat oltalmaz, ó!

1996. VIII. 12.

